

Sygn. akt VIII Cz 831/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kończal (spr.),

Sędziowie SO Hanna Matuszewska, SO Rafał Krawczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **K. Z.**

przy uczestnictwie **B. Ś.**

o wykonanie orzeczenia o kontaktach

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Chełmnie

z dnia 14 października 2015 r.

sygn. akt III Nsm 188/15

postanawia: oddalić zażalenie.

/SSO Hanna Matuszewska/ /SSO Małgorzata Kończal/ /SSO Rafał Krawczyk/

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy zaskarżonym postanowieniem w sprawie z wniosku K. Z. przy uczestnictwie B. Ś. o wykonanie orzeczenia o kontaktach oddalił wniosek oraz orzekł, iż każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Wnioskodawca wniósł o zobowiązanie uczestniczki do wykonania orzeczonego w punkcie II wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie I C 2821/05 uprawnienia wnioskodawcy do spędzania czasu z mał. K. Z. i o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy od uczestniczki postępowania kosztów postępowania według norm przepisanych. Na rozprawie w dniu 14 października 2015 r. wnioskodawca sprecyzował swe żądanie, wnosząc o nałożenie na uczestniczkę postępowania grzywny w wysokości 500 zł celem wymuszenia wykonania orzeczenia regulującego kontakty wnioskodawcy z dzieckiem. W odpowiedzi na wniosek uczestniczka wniosła o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 16 listopada 2007 r. (IC 2821/05) w punkcie II ustanowiono kontakty wnioskodawcy z mał. K. Z.. Natomiast wnioskodawca sprecyzował żądanie wniosku w ten sposób, że wniósł o nałożenie na uczestniczkę grzywny w wysokości 500 zł celem wymuszenia wykonania orzeczenia regulującego kontakty wnioskodawcy z dzieckiem.

Sąd I instancji wskazał, że przepisy regulujące wykonywanie kontaktów z dzieckiem, przewidują jako pierwszy etap postępowania – po ustaleniu, że osoba, pod której pieczę pozostaje dziecko, nie wykonuje albo niewłaściwie wykonuje obowiązki wynikające z orzeczenia albo z ugody zawartej przed sądem lub mediatorem w przedmiocie kontaktów z dzieckiem – zagrożenie tej osobie przez sąd opiekuńczy nakazaniem zapłaty na rzecz osoby uprawnionej do kontaktu z dzieckiem oznaczonej sumy pieniężnej za każde naruszenie obowiązku. Aktualnie zaś obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości nałożenia na taką osobę – w pierwszym etapie postępowania – grzywny celem wymuszenia wykonania orzeczenia regulującego kontakty wnioskodawcy z dzieckiem. Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy stwierdził, że uwzględnienie wniosku, biorąc pod uwagę sposób jego sprecyzowania, byłoby orzekaniem ponad żądanie, czego zakazuje art. 321 §1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. Wobec tego wniosek należało oddalić.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył wnioskodawca, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Skarżący wniósł także o zasądzenie od uczestniczki na swoją rzecz kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Skarżący podniósł, że w jego ocenie wniosek z dnia 11 sierpnia 2015 r. był wystarczająco precyzyjny, gdyż dotyczył zobowiązania uczestniczki do wykonywania przez nią orzeczenia regulującego kontakty wnioskodawcy z mał. dzieckiem i jako taki nie wymagał dodatkowej konkretyzacji na rozprawie. Z treści art. 598¹ §2 k.p.c. jednoznacznie wynika bowiem w jaki sposób sąd powinien wyjaśnić sprawę i ją rozstrzygnąć w razie zaistnienia wskazanych w tym przepisie przesłanek. Wnioskodawca zaznaczył, że przepis ten zawiera obligatoryjną formę nakazującą określony sposób procedowania i orzekania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie podlegało uwzględnieniu.

Artykuł 598¹⁵ k.p.c. reguluje pierwszy etap postępowania mającego na celu wykonanie orzeczenia lub ugody dotyczących kontaktu z dzieckiem. Ten etap postępowania wykonawczego polega na zagrożeniu nakazaniem zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej w razie niewykonywania albo niewłaściwego wykonywania obowiązków wynikających z orzeczenia albo ugody przed sądem lub mediatorem w przedmiocie kontaktów z dzieckiem i skierowany jest do dwóch grup podmiotów:

- 1) osoby, pod której pieczę dziecko pozostaje, niewykonywającej (albo niewłaściwie wykonującej) obowiązków wynikających z orzeczenia albo z ugody zawartej przed sądem lub przed mediatorem w przedmiocie kontaktów z dzieckiem (art. 598¹⁵ §1);
- 2) osoby uprawnionej do kontaktu z dzieckiem albo osoby, której tego kontaktu zakazano, naruszających obowiązki wynikające z orzeczenia albo z ugody zawartej przed sądem lub przed mediatorem w przedmiocie kontaktów z dzieckiem (art. 598¹⁵ § 2).

W obu przypadkach wysokość sumy pieniężnej oznaczana jest przez sąd opiekuńczy z uwzględnieniem sytuacji majątkowej osób zobowiązanych do wykonywania obowiązków. Wymuszenie świadczenia o charakterze niepieniężnym następuje tu zatem przez zagrożenie koniecznością spełnienia świadczenia o charakterze pieniężnym, podobnie jak w art. 1050 i 1051 k.p.c. (komentarz do art. 598¹⁵ k.p.c. – Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, J. Bodio Lex stan prawny 2015 r.).

Artykuł 598¹⁶ k.p.c. natomiast określa drugi etap postępowania wykonawczego - nałożenie obowiązku zapłaty określonej sumy pieniężnej w razie dalszego niewykonywania wskazanych wyżej obowiązków przez osobę, której zagrożono nakazaniem zapłaty. Nie budzi powszechnie wątpliwości, że ten etap postępowania musi być poprzedzony wydaniem postanowienia zagrażającego. We wskazanym bowiem wyżej przepisie użyto sformułowania „nie wypełnia nadal swego obowiązku”, a zatem chodzi o te same obowiązki, których dotyczyło postanowienie zagrażające nakazaniem zapłaty. Ponadto sąd jest związany określeniem w postanowieniu zagrażającym wysokości odpowiedniej

sumy pieniężnej (art. 365 §1 w zw. z art. 13 § 2; por. komentarz do art. 598¹⁶ k.p.c. – Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, J. Bodio, Lex stan prawny 2015 r.). Postępowanie dotyczące nałożenia obowiązku zapłaty określonej sumy pieniężnej nie jest zatem samodzielnym postępowaniem, ale kontynuacją wszczętego wcześniej postępowania wykonawczego. W postępowaniu dotyczącym wykonywania kontaktów z dzieckiem z zestawienia treści art. 598¹⁵ § 1 i art. 598¹⁶ § 1 k.p.c. wynika bowiem, że w postanowieniu o zagrożeniu nakazaniem zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej sąd ustala jej wysokość za każde, jednostkowe naruszenie obowiązku, zaś w postanowieniu o nakazaniu zapłaty sąd określa wysokość całościowej sumy pieniężnej stosownie do liczby naruszeń obowiązku.

W świetle powyższych ustaleń zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, że żądanie przez wnioskodawcę w pierwszym etapie postępowania o wykonanie kontaktów nałożenia na uczestniczkę sumy pieniężnej w kwocie 500 zł, celem wymuszenia wykonania orzeczenia o kontaktach, nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa. Wbrew twierdzeniu skarżącego, który był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, jedynym żądaniem, jakie mógł zgłosić wnioskodawca w pierwszym etapie postępowania o wykonanie kontaktów, mogło być wyłącznie żądanie zagrożenia nakazaniem uczestniczce zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej za każde naruszenie obowiązku. Wbrew także wskazaniu wnioskodawcy, mając na względzie to, iż postępowanie o wykonanie kontaktów z dzieckiem składa się z dwóch następujących po sobie etapów, precyzowanie wniosku, czy dotyczy on uzyskania orzeczenia grożącego nakazaniem zapłaty, czy też orzeczenia nakładającego obowiązek zapłaty, jest zasadne, a sąd orzekający nie działa w tym względzie z urzędu (wszak w postępowaniu o wykonanie kontaktów nie podlega już badaniu czy kontakty te są zgodne z dobrem dziecka).

Sąd Okręgowy zatem mając na uwadze powyższe uznał, że zażalenie jest bezzasadne i orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c.

/SSO Hanna Matuszewska/ /SSO Małgorzata Kończal/ /SSO Rafał Krawczyk/